

DE ECHTE SIEMATÈRE.

Binnenkort is het weer de periode van het maskeren (neen, we bedoelen niet de verkiezingen !). De Oostendse kaai en oude stad zullen weer de Siematêrestoet zien.

Waar is de tijd dat wij als kleine jongens speelden met de echte siematêres. Dit waren niet de lampionnetjes van vandaag, neen. Wij moesten die zelf maken. Wij gingen naar de Soldatenberg (die dan nog tegen de Sint-Janskerk liep), wroetten er elk een mooie, grote, volle, belovende biet uit de akkers van het kleine, gedeeltelijk ommuurde laaggelegen, sinds lang verdwenen boerderijtje (vandaag S.T.I.M.J.O.) en waren de hele namiddag bezig en braaf. We hadden natuurlijk moeders petattemes meegenomen. Eerst sneden we de baitegroeze (d.i. loof) af, en vervolgens de te lange punt. Dit was dan al de siematêrevorm. Nu werd de biet horizontaal in twee gesneden, zodat het uithollen met het petattemesje kon beginnen. Het bovenste deel werd de schedel, het onderste gedeelte de rest van het hoofd. De uitholling moest zo zijn dat er gemakkelijk een kaars kon in recht staan. De bietwanden moesten bovendien zo dun geworden zijn, dat de brandende kaars erin de biet een ouderwetse geel-oranje kleur gaf. In de wand moesten dan nog ogen, neus, en mond gesneden worden. Daarbij moest men zich toch wel beheersen. Ogen en ceus waren driehoekig, de mond rechthoekig. Zo werd de biet nu siematêre : een doodshoofd met lijkkleur (= bietkleur) en een brandende kaars erin. Toch was het werk nog niet beëindigd. Zowel in de schedel (of deksel) als in het gezicht werden twee gaatjes geboord, een weinig onder de randen, zodat een touw er zo kon door geschoven worden, dat de siematêre kon opgehangen worden aan een lange stok.

Wij vonden altijd onze creatie luguber en hielden er dolveel van, omdat hij ons deed gezellig bibberen. De siematêre had iets mysterieus, iets van de oeroude sagen en irrationale dingen. Wij gingen er 's avonds mee in een portaal staan, en hoorden we naderende stappen, dan kwamen enkele hangende doodshoofden boven het trottoir te hangen. En we zongen het Sint-Maartenlied:

Siente Moartenaved,
't ligd e sjhuutsje'in de d'haavn
't is geloan mè suuker en toarten
ter aire van Siente Moartn
siematêre a boel, a boel, a boele.

Mijn laatste siematêre sneed ik in 1949. Jammer dat men deze siematêres niet meer ziet ! Als men een siematêrestoet zou hebben waarin men niks anders zou zien dan de edte gloeiende doodshoofden, dan ware dit misschien weer iets waarover buiten Oostende zou gepraat worden en dat enig zou zijn. Maar ja, dan zouden er misschien al ras geen bieten meer zijn, men zou met de bieten in de petatten zitten.

Roland Desnerck